

Vypadalo to celkem nadějně. Dva kluci z dětského domova. Bez práce. Bez bydlení. Bez peněz... s velkým sebevědomím, ovlivnění sociálními sítěmi, vyrazili do světa hledat svůj sen. Na své cestě za lepším životem skončili v centru Prahy hladoví, žízniví, vyčerpaní a napospas ulici. Pomůžeme jim s bydlením, s jídlem, s oblečením a koupíme jim i boty. Pracovní terapii v Domě Šance zvládají, ale cítí, že mají na víc, proto se jich ptáme: „*Co skutečně umíte?*“ – Nic. Ale zato dobře ovládáme mobil... Tak jim vyjednáme na zkušenou brigádu v hotelu Hilton. Měli přenášet, rovnat židle a stoly po hotelu dle momentální potřeby. Ještě během zkušebního dne ale řekli: „*Tady se nám nelíbí. Tohle dělat nebudeme! Najdeme si lepší.*“ Jirka, který šel na zkušenou den před nimi, vše zvládl na jedničku a na tutéž práci se doslova těší, uvědomuje si, že bez vzdělání a schopností začíná, a že nyní především trénuje svůj samostatný nezávislý život. Snaží se. V poslední době jeho život roste k lepšímu až raketově. Ti dva poutníci za svými sny ze „státní péče“ od nás dostali stejnou ŠANCI, dokonce preventivně rychlejší, aby si nestihli život velkoměsta a jeho ulici příliš osvojit. Tam totiž lze žít jakoby v pohodě ve styku s náhodnými „rádoby dobrými kamarády“ se super pocitem svobodného/beznadějného života, ovlivněného alkoholem a drogami, které jsou pohotově nabídnuty dřív než jídlo. Zamotají se do nikam nevedoucího koloběhu života, k jednorázové pomoci od neziskovek, která je sice chvalitebná, ale toxická, neboť jim vštěpuje pocit, že je o ně postaráno. Než pochopí, jak to doopravdy je, bývá už pozdě. Projekt Šance těm dvěma příchozím vyřešil problémy s bydlením v rámci hodiny. Hned v sobotu, tedy druhý den, co k nám přišli s prosbou o pomoc, se kvůli nim mimořádně otevřela pracovní terapie, aby měli peníze na jídlo... A pak brzy přišlo to jejich NEEEE, aniž si uvědomili, co tím v životě spouštějí. Asistent Pavel jim po jejich vysvětlování, proč se jim zkušební brigáda nezamlouvala, napsal: „*Kluci. Vy jste oba úplně mimo. Píšu to v dobrém a kamarádsky, ale na rovinu. Jako byste byli pořád v tom děcáku. Vůbec si neuvědomujete, co se stalo, a hlavně kam to povede. Bezpečnou práci jste odmítli a chcete do práce, kde slíbené dodržovat nebudou a spíš to bude zneužívání než spolupráce zaměstnanec-zaměstnavatel. Vy vůbec nevnímáte, že si tohle do života přitahujete. To jste to vaše rozhodnutí s námi nemohli zkontrolovat? Zeptat se, kam to povede...? Nedomluvili jsme se tak, že se ptát/radit budete? Záhadně hodně podstatných věcí zapomináte. Během pár měsíců jste mohli poplatit dluhy, se kterými jste do Prahy přijeli, a žít normálně. Za tu dobu jste mohli poznat, že pro vás můžeme být tou rodinou, kterou jste potřebovali, ale mám dojem, že tu pomoc spíš zneužíváte, než využíváte ve svůj dlouhodobý prospěch. Jasně. Oba jste děti. Pubertáci, ale když rychle nedospějete, tak skončíte jako ostatní kluci a holky v Projektu Šance, nad kterými se možná teď pozastavujete. Začněte hrát fěr. Když něco slíbíte, má to platit. A fěr hraje i sami se sebou. Budete-li žít ve snu, že to zvládnete sami... vždyť víte, co tím chci říct.*“ Nakonec se ukázalo, že pracovní terapie v Domě Šance pro ně byla doslova zážitkem. Opakovaně řekli, že s nimi nikdy nikdo takhle nepracoval, aby se jich ptal a věnoval jim svou trpělivost, kterou potřebovali. Časem je to dovedlo k pochopení, že v Praze jen těžko najdou to, co v ní hledali, že reálný svět je jiný než ten v mobilu, ovlivněný sociálními sítěmi, a raději se vrátili do relativního bezpečí, na začátek své cesty k dospívání a osamostatňování, do města, ze kterého přijeli. I takhle mohou příběhy „dětí ulice“ probíhat, vážená paní, vážený pane, ale není všem dnům konec ani pro tyhle kluky.

1. Pepa a Alena navštěvují streetworkcentrum už delší dobu. V rámci prevence sociálního vyloučení klientům nabízíme víc než jen poskytnutí základních služeb, jako jsou jídlo, pračka, sušička, sprcha... Byli překvapeni, že mají změnu svého života na dosah. Několikrát jsme se domluvili, že přijdou do Domu Šance a budou navštěvovat pracovní terapeutickou dílnu, ale žijí v toxickém zajetí všude číhající jednorázové pomoci, a proto vždycky měli něco důležitějšího. Pepovy plány, když se rozmluví, jsou přesně to, co všichni chceme slyšet – dát si život dohromady, normálně pracovat, bydlet, žít rodinným životem. Naposledy nám tvrdili, že zaspali, ale nás v Projektu Šance nedoběhnou, a tak jsme jim pořídili budík. A víte co? Nepomohlo to. Tak uvidíme, co přinese čas. **2.** S Markem mává jeho nepřipravenost do velkého života. Je z nefunkční rodiny. Zná i ústavní péči... Vzpomínáme si, jak před lety děkoval, že ho jeden z klientů zachránil spolu s Projektem Šance od života na ulici, ale bohužel podlehl nástrahám beznadějného života a teď se jen snaží přežít do druhého dne, když svojí vinou ztratil práci v hotelu Hilton, bydlení i pracovní terapii v Domě Šance. Do té by se rád vrátil. Zpětně lituje, že si nechal od rádoby dobrých kamarádů zničit hezký život – budoucnost, kterou vedle nás měl. Ví, že naši pomoc má na dosah. Jsme jeho náhradní rodinou, která mu dává sílu změnit priority. **3.** David je raubíř možná i od pohledu, ale je to hlavně zanedbaný kluk, který v důsledku toho umí udělat pořádný průšvih. V dospívání postrádal normální milující rodinné zázemí, které ho poznamenalo, trápí se, proč musel žít v péči státu. Kdyby vyrůstal v rodině, asi by žil normálním životem. Nyní je ve vězení, a naše pomoc je proto omezená, ale má možnost ozývat se telefonem, a když to jde, občas mu pošleme to, co potřebuje. Pravidelně nás informuje, že si dodělává vzdělání, a na vysvědčení měl prý dokonce jedničky, což nám musel doložit vysvědčením, protože jsme tomu nechtěli věřit.) **4.** Ani zoubky klientů Projektu Šance nezanedbáváme, tedy pokud se někteří naší paní doktorky Markéty Mudrové nebojí. V září začala ošetřovat Kačku, které se snad blýská na lepší časy.

Projekt Šance – První preventivní a humanitární program pro komerčně sexuálně zneužívané děti a mládež, oběti obchodování s lidmi, které žijí v ČR v zapomnutí...

Někdy to nemáme s klienty lehké, jak vidíte, ale ze zkušeností víme, že i malé zásahy a získané zkušenosti klientů jsou jako semínka, která časem rostou. Někdy nám stačí klientům ukázat, že mohou normálně žít, a pak už to jde skoro samo. Jirka, který s kluky do hotelu Hilton nastupoval, svou příležitost využil, a i když ještě naši podporu a pomoc potřebuje, je otázkou času, kdy se osamostatní. Ani Richard s Romanem na tom nejsou dle posledních zpráv špatně a snaží se vybojovat si lepší život. V říjnu má do pracovní terapie nastoupit další Alena, která u nás hledá pomoc a mezi ostatní klienty zapadla okamžitě. Brigádně se pracovat snaží, tak snad se osvědčí a využije příležitost pro své dobro.

S blížícím se koncem roku, vážená paní, vážený pane, se začínáme ohlížet a už teď vidíme, že to byl rok úspěšný. Pár klientů, kterým jsme v minulosti pomáhali, se dokonce ozvalo se zprávami, že se mají dobře a děkují za pomoc, která jim byla poskytnuta. Andrej se například oženil a Honzovi se narodila dcera. Libor se za námi občas zastaví osobně, ale ženění považuje přes naše zvědavé dotazy za zbytečné...), Milan na naši tehdejší pomoc zavzpomínal písemně, ale to si pro Vás necháme do vánočního dopisu.

Poslání Projektu Šance pro české „dítě ulice“ pokračuje, vážená paní, vážený pane, a pokud by bylo ve Vašich možnostech podpořit nás,

prosíme Vás o pomoc.

Za Projekt Šance Vás srdečně zdraví

László Sümegh
předseda

a autoři dopisů: Alexandra a Pavel

1. 12. června 2024 se v Praze uskutečnila exhibice korejských mistrů „WORLD TEAKWONDO DEMO TEAM“ a výnos ze vstupu na tuto výjimečnou akci obdržel Projekt Šance z rukou prezidenta Českého svazu taekwondo Ing. Bohuslava Hybranta. Exhibice byla nezapomenutelným zážitkem. 2. Na svou vernisáž obrazů nás pozval jeden z umělců, který podpořil i letošní aukci Umělci „dětí ulice“ – Marian Kay. Jeho minimalistická tvorba přináší velká zamyšlení a příběhy. Marian si oblíbil, že ve spojení s jeho tvorbou používáme pojem „usebrání“, které je k pochopení jeho konceptů nezbytné. 3. Dobrobot. První dobročinná aukční platforma v Česku, se kterou spolupracujeme, oslavila první rok existence a od Projektu Šance dostala krásných 300 propisek, které smontovali klienti Projektu Šance během pracovní terapie v Domě Šance. Hodně úspěchů do dalších let László popřál Janu Kašparovi, který Dobrobot zastupoval.